श्रीभगवानुवाच ।

मम प्राणाधिदेवी त्वं स्थिरा भव ममोरसि ।
अत्र स्थानं मया दत्तं तुभ्यं प्राणेश्वरि प्रिये ॥ २८ ॥
प्राणेभ्योऽपि प्रियतमे परमाद्या सनातनि ।
त्यज लज्जां क्षमाशीले नवसङ्गमलज्जिते ॥ २९ ॥
इत्येवमुक्त्वा तां देवीं प्रियां कृत्वा स्ववक्षसि ।
चुचुम्ब गण्डं कठिनमाशिश्लेष स्तनं मुदा ॥ ३० ॥
शय्यां रतिकरीं कृत्वा पयःफेणनिभां शुभां ।
सुगन्धिवायुसंयुक्तां पुष्पचन्दनचर्च्चितां ॥ ३१ ॥
स रेमे रामया सार्द्धं यावद्वै ब्रह्मणो वयः ।
विदग्धया विदग्धेन बभूव सङ्गमः शुभः ॥ ३२ ॥
एतदन्ते तदुदरे वीर्य्याधानं चकार सः ।
गर्भं दधार सा देवी यावद्वै ब्रह्मणो वयः ॥ ३३ ॥
भूरिश्रमेण कृष्णस्य गात्रे घर्मो बभूव ह ।
अधः पपात तद्बिन्दुकणमेव च नारद ॥ ३४ ॥
दधार तज्जलं शून्ये नित्यवायुश्च योगतः ।
तदेव प्लावयामास विश्वे[4]चाधसि सर्व्वतः ॥ ३५ ॥
रासे संभूय तरुणीमादधार हरेः पुरः ।
तेन राधा समाख्याता पुराविद्भिश्च नारद ॥ ३६ ॥
कृष्णवामांशसम्भूता बभूव सुन्दरी पुरा ।

---

[4] विश्वेचोरसि ।